

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 30 marca 2018 r.

WNP-I.4131.35.2018.JF

**Rada Gminy Prażmów
ul. Piotra Czołchańskiego 1
05 – 505 Prażmów**

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 i 2232 oraz z 2018 r. poz. 130)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXVII.339.2018 Rady Gminy Prażmów z 1 marca 2018 r. „w sprawie zmiany uchwały Rady Gminy Prażmów nr XXIX/238/10 z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Gabryelin”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 1 marca 2018 r., Rada Gminy Prażmów podjęła uchwałę Nr XXXVII.339.2018 „w sprawie zmiany uchwały Rady Gminy Prażmów nr XXIX/238/10 z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Gabryelin”.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, art. 20 ust. 1 w związku z art. 34 ust. 1 i art. 28 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.” oraz w związku z art. 5 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i innych aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523 z późn. zm.).

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków

zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały, podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Egzegeza przytoczonych powyżej przepisów prowadzi do konkluzji, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, ustalenia planu muszą zawierać zasady, o których mowa w art. 15 ustawy o p.z.p., które uwzględniają również wartości, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o p.z.p.

Ustawa o p.z.p. reguluje w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do ustalenia przeznaczenia terenu, w tym dla inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobu ich zagospodarowania i zabudowy, co następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu miejscowego, zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej w tej sprawie (art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o p.z.p.) i kontynuowany przez działania wskazane w art. 17 ustawy o p.z.p. oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan miejscowy (art. 20 ust. 1). Uchwała ta jest więc zaledwie ostatnią czynnością, szczegółowo uregulowanego w ustawie, trybu sporządzania i uchwalania planu miejscowego. Poprzedzające ją wymagane etapy procedury mają na celu zapewnienie spełnienia wymogów planowania przestrzennego, określonych w art. 1 ustawy o p.z.p. Procedura planistyczna jest pewnego rodzaju postępowaniem prawotwórczym i wymaga dokonania kolejno szeregu czynności prawnych oraz materialno – technicznych, które mają na celu zagwarantowanie, że w toku tworzenia planu gmina uwzględni stanowisko innych organów administracji publicznej, wolę mieszkańców gminy, których przyszłe ustalenia planu będą dotyczyły i będzie miała na uwadze, że plan miejscowy będzie w przyszłości podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, w tym decyzji o pozwoleniu na budowę. Procedura planistyczna służy więc zapewnieniu partycypacji społecznej, ochrony interesu publicznego i interesów podmiotów prywatnych w planowaniu przestrzennym.

W związku z przepisem art. 27 ustawy o p.z.p., również każda zmiana planu miejscowego, wymaga dokonania tego w takim samym trybie, jak sporządzenie i uchwalenie planu. Nie ma podstaw prawnych do pominięcia wymaganego trybu, bez względu na rodzaj i zakres zmian.

Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p. wynika, że rada gminy, jako organ ustawowo odpowiedzialny za uchwalenie prawa miejscowego w zakresie planowania przestrzennego, posiada w granicach prawa samodzielność oraz swobodę decydowania o losach zainicjowanych procedur planistycznych. Tym samym rada gminy może w toku sporządzania zmiany planu miejscowego, w miarę potrzeby dokonywać zmian, co do obszaru objętego zmianą, jednakże musi się to odbywać w drodze podjęcia stosownej zmiany w uchwale związanej z przystąpieniem do sporządzenia zmiany planu miejscowego.

Organ nadzoru wskazuje, że w przypadku obowiązującego planu miejscowego nie wyklucza się możliwości podejmowania (w dalszej perspektywie czasowej, w przypadku takiej potrzeby), uchwał intencyjnych (uchwały o przystąpieniu do zmian planu) w odniesieniu do ściśle wydzielonego fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, przy zastrzeżeniu, że zmiany planu dotyczące pewnych jego fragmentów współgrają z pozostającymi w mocy ustaleniami. **Zmiana planu miejscowego może dotyczyć nie tylko fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, ale również dotyczyć może przedmiotowo węższego zakresu, np. wybranego zagadnienia.** Zmiana planu miejscowego jest bowiem przykładem nowelizacji, a nie derogacji aktu prawnego i zastąpienia go całkiem nowym aktem. Oznacza to, że rada gminy modyfikuje jedynie część rozstrzygnięć w nowelizowanym akcie prawnym, pozostawiając pozostałe bez zmian. W konsekwencji zmiana nie będzie oznaczać nowelizacji wszystkich merytorycznych treści planu miejscowego, określonych przedmiotowo w art. 15 ustawy o p.z.p. Tak więc podejmując uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego, rada gminy może w sytuacji, gdy wynika to z przedmiotu podejmowanej nowelizacji, wyznaczyć obszar zmiany planu węższy od granic pierwotnego planu miejscowego. Co więcej, zdaniem organu nadzoru, uchwała rady gminy o przystąpieniu do zmiany planu może również uściślić zakres przedmiotowy dokonywanych zmian. Przedstawioną interpretację co do dopuszczalności zawężonego przedmiotowo i obszarowo projektu zmiany planu miejscowego wzmocnia analiza art. 33 ustawy o p.z.p. Reguluje on sytuacje, w których konieczność zmiany planu następuje w wyniku zmiany ustaw, wprowadza jednak *expressis verbis* zasadę, że czynności przewidziane w art. 17 przeprowadza się jedynie w „zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian”, a więc w zakresie ograniczonym w stosunku do pełnego zakresu przedmiotowego planu miejscowego.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o p.z.p., w celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy, rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (zgodnie z art. 27 ustawy o p.z.p. w odniesieniu do zmiany).

Uchwała o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (opcjonalnie jego zmiany) jest pierwszym etapem prowadzącym do uchwalenia planu (opcjonalnie jego zmiany), inicjującym proces tworzenia aktu prawa miejscowego. Rolą uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzania planu miejscowego jest więc zakomunikowanie wszczęcia właściwego procesu planistycznego.

Tymczasem, **Rada Gminy Prażmów w ogóle nie podjęła stosownej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Gabryelin, z której wynikał by zakres dokonywanej zmiany.** Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowym przypadku w ogóle nie zainicjowano w sposób prawidłowy procedury sporządzenia zmiany planu miejscowego dla części wsi Gabryelin, odnoszącej się do § 35 uchwały Nr XXIX/238/10 Rady Gminy Prażmów z 4 lutego 2010 r. Tym samym w sposób

istotny naruszony został tryb sporządzania przedmiotowej zmiany planu miejscowego, również poprzez **brak podjęcia działań wskazanych w art. 17 ustawy o p.z.p., podczas gdy z dyspozycji art. 27 ustawy o p.z.p. wynika, iż zmiana planu następuje w takim trybie w jakim są one uchwalane.**

Redakcja przepisu art. 27 oznacza konieczność odpowiedniego stosowania powołanych regulacji dotyczących trybu sporządzania zmiany planu miejscowego (w szczególności art. 17). **Przywoływana ustawa nie przewiduje żadnych wyjątków pozwalających na odstępianie od przewidzianej w art. 17 procedury uchwalania zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W świetle przepisu art. 27 ustawy o p.z.p. należy zatem stwierdzić, że każda zmiana planu zagospodarowania przestrzennego, będąca zmianą przepisu gminnego, wymaga przestrzegania ustalonego w art. 17 tej ustawy, trybu postępowania jak przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Pominięcie tych czynności stanowi istotne naruszenie trybu uchwalania zmiany planu, powodujące nieważność uchwały na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p.**

Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 455/10: „Zgodnie art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmiana planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim jest on uchwalany. Procedurę uchwalania planu określa art. 17 pkt 1 – 14 powołanej ustawy. Przepisy tej ustawy nie przewidują możliwości odstąpienia od procedury nawet w przypadku, gdy zmiana planu jest niewielka. Brak jest więc podstaw do rezygnacji z procedury uchwalania zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego także w przypadku zmiany planu polegającej na obniżeniu stawki opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości.

Twierdzenie, iż przy zmianie planu nie doszło do istotnego naruszenia trybu nie znajduje uzasadnienia. W istocie w przedmiotowej sprawie w związku z uchwalaniem zmiany planu nie zachowano w ogóle trybu przewidzianego w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.”.

Odnosząc się w tym miejscu do stanowiska Rady Gminy Prażmów, wyrażonego w uzasadnieniu do przedmiotowej uchwały, iż „(...) W tym przypadku rada gminy uznała, iż nadanie mocy wstecznej zmienionemu § 35 nie tylko nie narusza zasad demokratycznego państwa prawnego, w tym zasady przyzwoitej legislacji, ale wychodzi im naprzeciw, spełnia je i jest z nimi zgodne. (...)”, należy wskazać, że zgodnie z regulacją art. 88 ust. 1 Konstytucji RP „Warunkiem wejścia w życie ustaw, rozporządzeń oraz aktów prawa miejscowego jest ich ogłoszenie.”. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt I OSK 97/14 „(...) Przesądza to regułę, że przepisy prawa obowiązują od dnia ich ogłoszenia. Daje to już podstawę do kwalifikacji nadania regulacji prawnej mocy wstecznej, do naruszenia prawa uzasadniającego zastosowanie sankcji nieważności uchwały (zarządzenia). W art. 5 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych wprowadzono możliwość prawną nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, stanowiąc, że „Przepisy art. 4 nie wyłączają możliwości nadania aktowi normatywnemu wstecznej mocy obowiązującej, jeżeli zasady demokratycznego państwa prawnego nie stają temu na przeszkodzie.

Zasady demokratycznego państwa prawnego wyłączają usprawiedliwienie braku sprawności działania, wadliwości w procedurze stanowienia aktów normatywnych, do odstąpienia od konstytucyjnej zasady nie nadawania mocy wstecznej regulacji nakładającej na jednostki obowiązki, jak w tym przypadku obowiązki ponoszenia opłat za świadczenia w przedszkolach. Zarówno fakt utraty mocy poprzednio obowiązującej regulacji, jak i obowiązek działania zgodnie z prawem, nie pozwalają na ocenę, że nastąpiły zdarzenia, uniemożliwiające wydanie aktu normatywnego, co rodziło konieczność nadania mocy wstecznej. Nie ma podstaw do wyprowadzenia z konsekwencji finansowych wynikających z braku starannego, sprawnego

działania organu samorządu gminy wartości, które nie pozostawałyby w sprzeczności z zasadą demokratycznego państwa prawnego.”.

Biorąc pod uwagę fakt, że zgodnie z dyspozycją **art. 29 ust. 1** ustawy o p.z.p. uchwała rady gminy w sprawie uchwalenia planu miejscowego (opcjonalnie jego zmiany) **obowiązuje od dnia wejścia w życie w niej określonego, jednak nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa**, Rada Gminy Prażmów nie jest również uprawniona do odmiennego określenia terminu wejścia w życie przedmiotowej zmiany planu miejscowego. Tymczasem w przedmiotowym przypadku doszło również do naruszenia ww. przepisu, bowiem zgodnie z § 3 wchodzi ona w życie co prawda po upływie 14 dni od daty ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego, **jednakże z mocą obowiązującą od dnia 6 lipca 2010 r.**

Analizując przywołany w podstawie prawnej podjętej uchwały art. 34 ust. 1 ustawy o p.z.p. stanowi, iż: *„wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu”.* Zatem utrata mocy obowiązującej planu miejscowego zatwierdzonego uchwałą Rady Gminy Prażmów Nr XLII/494/2002 z 18 kwietnia 2002 r. nie wynika z faktu zamieszczenia w § 35 uchwały Rady Gminy Prażmów Nr XXIX/238/10 z 4 lutego 2010 r. klauzuli derogacyjnej w brzmieniu: *„Tracą moc ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego uchwałą nr XLII/494/2002 Rady Gminy Prażmów z dnia 18 kwietnia 2002r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowej części gminy Prażmów.”*, ale z samego faktu wejścia w życie nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przywołany wyżej ust. 1 art. 34 ustawy o p.z.p. zawiera bowiem w sobie klauzulę derogacyjną rangi ustawowej, zgodnie z którą traci moc obowiązującą dotychczasowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego z chwilą wejścia w życie nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a który odnosi się do tego samego terenu.

Na powyższe wskazuje również doktryna. *„Klauzulom derogacyjnym nadawana bywa różna postać. Jedne z nich wyraźnie wyliczają całe akty prawne i (lub) poszczególne przepisy prawa, które tracą moc obowiązującą z dniem wejścia w życie nowego aktu prawnego. Rozstrzygnięcie, które akty prawne lub przepisy prawa tracą moc obowiązującą, jest w tym przypadku wyłącznie sprawą postanowień prawa. W tekstach prawnych spotyka się jednak i takie klauzule derogacyjne, które dokładnie nie wskazują aktów normatywnych tracących moc obowiązującą. W bardzo ogólny sposób klauzule te postanawiają, że z dniem wejścia w życie nowego aktu prawnego moc obowiązującą tracą wszystkie przepisy dotyczące kwestii unormowanych w tym akcie.”* [J. Nowacki, Z. Tabor: "Wstęp do prawoznawstwa", 2000r., s.171]. Ciężar ustalenia, które przepisy obowiązują, a które utraciły swoją moc obowiązującą zostaje wówczas przesunięty na organy stosujące prawo.

W przedmiotowej sprawie, w świetle brzmienia art. 34 ust. 1 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zatwierdzony uchwałą Rady Gminy Prażmów Nr XLII/494/2002 z 18 kwietnia 2002 r. zastąpiony został uchwałą Rady Gminy Prażmów Nr XXIX/238/10 z 4 lutego 2010 r. w zakresie, w jakim odnoszą się do tego samego terenu.

Odnosząc się z kolei do powołanego w podstawie prawnej uchwały art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. to wskazać należy, iż przepis ten reguluje kwestie sankcji związanych z kwalifikowanym naruszeniem zasad i trybu oraz naruszeniem właściwości organów. Jednakże przepis ten należy wyklądać w kontekście właściwych organów, które są uprawnione do skorzystania z ww. przepisu. Nieważność uchwały orzeka organ nadzoru, nie zaś Rada Gminy, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały, stosownie do dyspozycji art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Organem nadzoru jest w tej sprawie wojewoda, któremu organ sporządzający plan przedkłada uchwałę w sprawie planu miejscowego wraz z dokumentacją prac

planistycznych w celu oceny jej zgodności z przepisami prawa (art. 28 ust. 2 ustawy o p.z.p., w związku z art. 90 ust. 1 zd. 1 ustawy o samorządzie gminnym).

Ponadto zgodnie z przepisami ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.), nadzór nad zgodnością z prawem ustaleń uchwalonego planu miejscowego leży również w kompetencji sądów administracyjnych. W sytuacji złożenia skargi na uchwałę co do zasady znaleźć również może zastosowanie przepis art. 54 § 3 ww. ustawy.

W przedmiotowej sprawie doszło jednak nie do stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie planu miejscowego w wyniku złożenia skargi do sądu administracyjnego, lecz dokonano zmiany ustaleń obowiązującego planu miejscowego bez przeprowadzenia jakiegokolwiek procedury planistycznej, o jakiej mowa w art. 17 ustawy o p.z.p., a nawet bez podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania zmiany planu miejscowego.

W kontekście powyższych naruszeń organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z wymogiem art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, oraz istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. W przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, w sposób istotny, trybu sporządzania zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały.

Istotność naruszenia trybu sporządzania zmiany planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji:

- art. 27 ustawy o p.z.p., w zakresie konieczności podjęcia stosownej uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz wykonania czynności, o których mowa w art. 17 ustawy o p.z.p.;
- art. 29 ust.1 ustawy o p.z.p., w zakresie braku możliwości odstąpienia od konstytucyjnej zasady nie nadawania mocy wstecznej aktowi normatywnemu.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieściśłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073).

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXXVII.339.2018 Rady Gminy Prażmów z 1 marca 2018 r. „w sprawie zmiany uchwały Rady Gminy Prażmów nr XXIX/238/10 z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Gabryelin”, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Sioiera